введення даного податку до складу місцевих і форми його реалізації були предметом дискусії під час написання Податкового кодексу. Зрештою, податок був упроваджений та ввійшов до переліку місцевих податків і зборів Податкового кодексу України. Однак його введення було відкладено на 2013 рік саме з технічних причин. На сьогоднішній день саме Державний реєстр речових прав на нерухоме майно закріплено лише нормативно його існування, але фактичне його функціонування не починалося. Також це питання ускладнюється із-за того, що формуватися даний реєстр буде на місцях і процес узагальнення та об'єднання в одну базу даних нерухомого майна по країні вимагатиме часу, а отже і відкладення його фактичного справляння податку.

Порядок стягнення податку на нерухомість, об'єкт та база оподаткування, ставки і строки сплати податку, а також пільги та умови їх застосування регулюються ст. 265 Податкового кодексу України. Платниками податку є фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти. Податком обкладається загальна площа житлової нерухомості (раніше в ПКУ зазначалося, що об'єктом оподаткування буде лише житлова площа) та комерційна нерухомість. Звітують до органів ДФС лише юридичні особи, а для фізичних осіб механізм декларування об'єктів оподаткування не передбачено на даний момент.

На сьогодні в умовах впровадження податку в Україні і визначення бази оподаткування у формі площі нерухомого майна є найбільш зручною. Це пов'язано з тим, що маємо недостатньо розвинутий ринок нерухомості, а в переважної частини населення низький рівень доходів. До того ж порядок і методика визначення вартості об'єктів викликають більше запитань, ніж відповідей.

Аналізуючи норми ст. 265 Кодексу щодо адміністрування даного податку, виникає низка запитань, невчасне вирішення яких надалі зумовить ускладнення процедур сплати, узгодження, контролю та сприятиме ухиленню від оподаткування. Найбільш актуальними є проблеми методологічного характеру. Це, зокрема, порядок узгодження податкового зобов'язання; строки сплати та порядок перерахунку сум податкового зобов'язання; узгодження норм розділу XII з розділами I та II ПКУ щодо прав та обов'язків податкових органів і платників податків тощо; контроль фізичних осіб щодо сплати податку на нерухоме майно та порядок застосування ними податкової знижки.

Отже, варто зробити висновок, що одним із головних питань у перспективі подальшої реалізації даного податку є перехід від об'єкта оподаткування за площею до об'єкта оподаткування за вартістю, що відповідає європейській практиці та забезпечує справедливість оподаткування. Втім, поки що для України такий підхід реалізувати складно.

Правовий статус керуючого санацією у справі про банкрутство

Біляєва А.М., студент ННІПП НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Тищенко Ю.В.*

Однією з судових процедур банкрутства, які відповідно до статті 7 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» застосовуються щодо боржника є санація (відновлення платоспроможності) боржника.

Серед підприємств, справи про банкрутство яких перебувають на розгляді, значна кількість таких, у яких вартість активів набагато вища за кредиторську заборгованість. За умови проведення оздоровчих або реструктуризаційних заходів ці підприємства можуть розрахуватися за боргами і успішно працювати

Термін «санація» походить від латинського «sanare» - оздоровлення, видужання [2]. Можна стверджувати, що «санація» є ширшим поняттям, ніж «реструктуризація». Реструктуризацію доцільно розпочинати на ранніх стадіях кризи. Вона спрямована переважно на подолання причин стратегічної кризи та кризи прибутковості. А санація включає в себе як реструктуризацію (заходи щодо відновлення прибутковості та конкурентоспроможності), так і заходи фінансового характеру (спрямовані на відновлення ліквідності та платоспроможності).

Відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» санація - це система заходів, що здійснюються під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнанню боржника банкрутом та його ліквідації, спрямована на оздоровлення фінансово-господарського становища боржника, а також задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів шляхом кредитування, реструктуризації підприємства, боргів і капіталу та (або) зміну організаційно-правової та виробничої структури боржника [1].

Підставою для винесення ухвали про введення процедури санації є клопотання, що подане до суду згідно з рішенням комітету кредиторів. З дня винесення ухвали про санацію припиняються повноваження органів управління боржника і управління боржником переходить до керуючого санацією.

Керуючий санацією призначається господарським судом одночасно з винесенням ухвали про санацію боржника. Порядок узгодження кандидатури керуючого санацією, його основні функції, завдання та повноваження регламентовані Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або оголошення його банкрутом».

Арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) може бути громадянин України, який має повну вищу юридичну або економічну освіту, стаж роботи за фахом не менше трьох років або одного року на керівних посадах після отримання повної вищої освіти, пройшов навчання та стажування протягом шести місяців у порядку, встановленому державним органом з питань банкрутства, володіє державною мовою та склав кваліфікаційний іспит.

Арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор) має посвідчення та печатку, опис і порядок використання яких встановлює державний орган з питань банкрутства. Керуючий санацією повинен один раз на два роки підвищувати кваліфікацію в порядку, встановленому державним органом з питань банкрутства.

На підприємствах, що провадять діяльність, пов’язану з державною таємницею, арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор) повинен мати допуск до державної таємниці, а в разі його відсутності - отримати такий допуск у встановленому законодавством порядку.

Керуючим санацією може бути особа, яка має повноваження розпорядника майна, або керівник підприємства, якщо на це є згода комітету кредиторів та (або) інвесторів. Фактично з дня винесення ухвали про санацію вся повнота управління підприємством переходить до керуючого санацією. Водночас повноваження керівника боржника припиняються. Власники підприємства не можуть обмежувати повноваження керуючого санацією, а органи управління протягом трьох днів з дня прийняття рішення про санацію та призначення керуючого зобов’язані забезпечити передання йому бухгалтерської та іншої документації боржника, печаток і штампів, матеріальних та інших цінностей.

Основне призначення керуючого санацією - це розробка і забезпечення виконання схваленого комітетом кредиторів та затвердженого господарським судом плану санації, який має передбачати строк відновлення платоспроможності боржника та містити заходи щодо такого відновлення аж до продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу; умови участі інвесторів, за їх наявності, у задоволенні вимог кредиторів, строк та черговість виплати боржником або інвестором боргу кредиторам [3].

Керуючий санацією зобов'язаний подати зборам кредиторів письмовий звіт у разі: закінчення строку санації (за 15 днів до його закінчення); за наявності підстав для дострокового припинення санації (відновлення платоспроможності боржника, укладення мирової угоди). Цей звіт має містити відомості про фінансово-господарський стан боржника та наявність у боржника грошових коштів, які можуть бути спрямовані на задоволення вимог кредиторів боржника, а також інші відомості про можливість погашення кредиторської заборгованості, що залишилася.

Отже, за своїм статусом керуючий санацією відіграє ключову роль в ефективності застосування реабілітаційних заходів щодо боржника. Від його кваліфікованих дій залежить результат проведення санаційних процедур, які спрямовані на відновлення платоспроможності боржника та повернення цього підприємства до числа діючих суб'єктів господарювання, роботодавців та платників податків.

Список використаних джерел:

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України // Відомості Верховної Ради України. - 1992, № 31. - ст. 440.
2. Типов М.І. Банкрутство матеріально-правові та процесуальні аспекти / М.І. Типов. - Харків : Консум, 2005. - 192 с.
3. Вінник О. М. Господарське право: курс лекцій / О.М. Вінник. - К. : Атіка, 2004 - 388 с.

Особливості системи державного регулювання та державного нагляду за державними закупівлями

Богданевич А.А., студент Житомирського відділення ННІЗН НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *УдовикМ.С.*

Механізм проведення процедур державних закупівель є одним із ключових елементів управління державними фінансами, підвищення ефективності державної економічної політики та повинен базуватися, зокрема, на засадах добросовісної конкуренції, відкритості й прозорості, недискримінації учасників, об'єктивності та неупередженості оцінки пропозицій конкурсних торгів, разом із цим, запобігати проявам корупції в цій сфері.

Основною базою для реформування державних закупівель в Україні є новий Закон України «Про здійснення державних закупівель» № 1197-УП (1197-18) від 10.04.2014.

Закон України «Про здійснення державних закупівель» № 1197-УП (1197-18) від 10.04.2014 із змінами, внесеними згідно із Законом України № 1234-VII від 06.05.2014 (далі - Закон) встановлює правові та економічні засади здійснення закупівель товарів, робіт і послуг за державні кошти відповідно до європейських принципів [1]. Мета Закону - створення конкурентного середовища у сфері державних закупівель, запобігання проявам корупції у цій сфері, розвиток добросовісної конкуренції.

Варто зауважити, що більша частина змісту Закону 10.04.2014 № 1197 перейняла зміст Закону від 01.06.2010 № 2289. Проте, якщо порівнювати цей